

Universitatea „Ovidius”, Constanța

P

VASILE COJOCARU

sau

Actorul pe calea fără de altă urmă decât cea a amintirii

„De fiecare dată când urc pe scenă, emoția este aceeași. Poate părea o banalitate, căci orice expresie uzată, clișeizată, accesată prea repede de limbajul comun pare așa. Dar unele clișee sunt ca ceaiul cu rom, îți răspândesc căldura în toate oasele. «Clișeele cu emoția» se simt ca la ele acasă în teatru. Căci despre asta este vorba, nu? Mușchi, tendoane, piele, plămâni, inimă, par că se adună undeva în zona mediană a corpului, zona de creație și procreație, realitatea imediată are contururile decorului, iar tu ești micul dumnezeu al lumii create pentru tine. Nu-ți mai rămâne decât să crezi o alta...” (Vasile Cojocaru)

Dincolo de „lumea de mucava și marionete” există dinamica unui cotidian îmbogățit a priori de experiențele spectaculare. Dincolo de dinamica acestui cotidian se află lumea interioară a actorului, o lume bogată, inspirată, imaginativ-creatoare, o lume cum nu există alta, lumea tuturor rolurilor din lume, a tuturor autorilor, a tuturor conștiințelor și trăirilor, a cărților deschise, „*imaginarium*-ul” creatorului. „E ca și cum ai onora, de fiecare dată o comandă de cojoc tradițional, cu înflorituri. Fiecare cusătură are povestea ei, ține doar de generozitatea bogăției tale să oferi solicitantului povestea perfect îngemănată a tuturor poveștilor culorilor și formelor pe care tu le deții. Numărul combinațiilor... infinit!”, spune „Cojocarul”.

Zecile de mii de spectatori, după ce au părăsit sălile de spectacole, de-a lungul timpului, au păstrat, în amintire și dincolo de ea, senzații calde, benefice, umanizante, ale „cojocului”, așa cum n-a mai fost altul. În garderoba infinită a senzațiilor și experiențelor, acest spațiu generos va rămâne, pentru totdeauna, inscripționat cu pâine și sare, atributele celei mai calde ospitalități. Căci așa era și lăcă. Actorul prin excelență generos, mai puțin cu el însuși, enorm cu ceilalți, punând, dincolo de orice, „munca actorului cu sine însuși”, pentru ca toți ceilalți să primească un dar real, sincer, de care să-și amintească întotdeauna. Mai presus de orice stă inteligența scenică. Un actor inteligent pe scenă poate crea, în o mie de nopți situaționale, tot atâtea izbucniri de lumină. „Dacă ești stângaci și speriat, dacă nu te duce mîntea, ca să zic așa, publicul simte și te taxează. Pe tine și pe ceilalți colegi ai tăi, care nu au nicio altă vină decât aceea de a fi prezenți alături de tine. Fiecare dintre noi purtăm pe umeri povara dulce a întregului spectacol”.

Pentru cel ce a fost actorul-profesor-dramaturg-poet-critic, pentru Artistul Vasile Cojocaru: Aplauze!

Alina VOICULESCU-CRISTEA

